

РЕШЕНИЕ

№ 1351

гр. София, 05.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 25.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **7760** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ).

Образувано е по предявен иск от [фирма], чрез адв. Д., срещу Национална агенция за приходите /НАП/, с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в общ размер на 830 253,83 лв. /която сума представлява сбора от направените разходи във връзка с предоставяне на обезпечение под формата на банкови гаранции (474 586,14 лв.) заедно с разходите, които дружеството е направило във връзка с предоставените консултантски услуги (355 667,69 лв.)/, заедно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Претендират се разноски.

Обстоятелствата, върху които се основава претенцията са:

Първо, издаване спрямо ищеца на Ревизионен акт № Р-29002917004655-091-001/24.01.2018 г. с който са:

- установени допълнително задължения за корпоративен данък за 2011 г. в размер на 22 639 719,94 лв., ведно с дължимите лихви за забава в размер на 8 575 966,63 лв. в резултат на извършено преобразуване на декларирания финансов резултат за 2011 г. на основание чл. 54 от ЗКПО, и е

-постановен отказ за възстановяване на данък по чл. 195 от ЗКПО за период 01.01. – 31.12.2012 г. в размер на 4 408,40 лв. и начислени лихви за забава в размер на 10 760,75 лв.;

Второ, обжалване на ревизионния акт по реда на чл.152 ДОПК, в което производство същият е изцяло потвърден с Решение № 571/30.04.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С.;

Трето, частична отмяна на ревизионния акт с влязло в сила на 16.06.2020 г. решение на ВАС по адм. дело № 2904/2020 г. по отношение на 22 639 719,94 лв., ведно с дължимите лихви за забава в размер на 8 575 966,63 лв., която представлява 99,95 % от цялата начислена сума по РА;

Четвърто, сключване на:

- Договор за издаване на банкови гаранции № 100-2234/21.12.2017 г. между ищеца и [фирма], по който от дружеството са направени разходи в размер на 280 682,25 лв.;

- Договор за кредит между ищеца и [фирма] на 20.11.2012 г., по който са направени разходи в размер на 187 999,41 лв.;

- Договор за кредит, обезпечаващ издаването на банкови гаранции и откриването на акредитиви от 04.12.2015 г. с „Р. (Б.)“ ЕАД, по който са заплатени разходи в размер на 5 904,48 лв.;

Пето, заплащане на възнаграждение в общ размер на 355 666,73 лв. по договори за консултантски услуги, а именно:

- чрез писмо за наемане на данъчни услуги от 29.01.2013 г. [фирма] е поело задълженията да предостави данъчни съвети относно текуща данъчна проверка на А1 Б. ЕАД срещу възнаграждение от 26 247,24 лв.;

- писмо за ангажимент от 03.02.2014 г. на същото дружество, по силата на които от ищеца са заплатени възнаграждения в размер на 130 316,00 лв.;

- по договор за консултантски услуги, сключен на 14.04.2014 г. с [фирма];

- писмо за наемане на консултантски услуги от 08.04.2014 г. [фирма];

- споразумение с [фирма] № 809/14.05.2014 г.;

- писмо за наемане от 31.03.2014 г. [фирма], възнагражденията по които четири писма възлиза на 81 655,91 лв.;

- сключване на договор от 11.05.2015 г. между ищеца и [фирма] за консултантски услуги, по които е заплатено възнаграждение в размер на 117 447,58 лв.

При изложените факти се поддържа, че извършените от ищеца разходи в размер на 830 253,83 лв., която сума представлява сбора от направените разходи във връзка с предоставяне на обезпечение под формата на банкови гаранции (474 586,14 лв.) заедно с разходите, които дружеството е направило във връзка с предоставените консултантски услуги (355 667,69 лв.), представляват претърпени вреди по смисъла на чл. 1, ал. 1 вр. чл. 4 от ЗОДОВ. Претендира се и присъждане на разноските по делото съгласно списък.

Ответникът, Националната агенция по приходите, чрез представители по пълномощие, в писмен отговор отрича допустимостта на иска в частта му относно претендираните разноски по договори за консултантски услуги с аргумент, че същите са претендирани като вреди от частична отмяна на други ревизионни актове, за което са образувани други дела преди настоящето. Поддържа се и неговата неоснователност поради липса на пряка причинна обусловеност между отмяната на ревизионния акт и направените разходи за издаване, обслужване и управление на банковите гаранции с позоваване на практиката на СЕС. По отношение на договорите за предоставяне на консултантски услуги се сочи, че те предхождат датата на връчване на РА. Касае се за частноправни отношения, в които НАП не е участвала и не е могла да прави възражения за тяхната относимост и необходимост в посочения обем и обхват, както и

досежно ценообразуването на предоставените услуги. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от ищеца. Подробни аргументи за неоснователност на исковете излага в писмени бележки.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Административен съд София град, I отделение, 21 състав, като взе предвид изложените от страните доводи и становища и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

За резултатите от извършена спрямо [фирма], сега [фирма] ревизия е издаден Ревизионен акт № 29002917004655-091-001/24.01.2018 г., с който са установени задължения за корпоративен данък за 2011 г. в размер на 22 639 719,94 лв., ведно с дължимите лихви за забава в размер на 8 575 966,63 лв. в резултат на извършено преобразуване на декларирания финансов резултат за 2011 г. на основание чл. 54 от ЗКПО, и е постановен отказ за възстановяване на данък по чл. 195 от ЗКПО за период 01.01. – 31.12.2012 г. в размер на 4 408,40 лв. и начислени лихви за забава в размер на 10 760,75 лв.

С Решение № 571/30.04.2018 г., директорът на дирекция „Обжалване и Данъчно-Осигурителна Практика“ - С. е потвърдил Ревизионния акт в оспорената част на установените задължения за корпоративен данък за 2011 г., ведно с дължимите лихви, както и в частта на постановен отказ за възстановяване на данък по чл. 195 за период 01.01.2012 - 31.12.2012 г.

Срещу Ревизионния акт е подадена жалба от страна на Дружеството пред АССГ по реда на чл.152 ДОПК. Административен съд София - град се произнася с Решение № 5291 от 05.08.2019 г. по адм. дело 5834/2018 г., съгласно което е отменен Ревизионният акт, в частта, в която е потвърдена с Решение № 571/30.04.2018 г. на Д „ОДОП“, а именно относно непризнати данъчни амортизации, начислени за актива „Клиентска база“ в размер на 149 239 705,94 лв., вследствие на което за периода 01.01.2011 г. - 31.12.2011 г. е определен корпоративен данък за довносяне в размер на 14 923 970.59 лв., ведно със съответната лихва за просрочие. Жалбата е отхвърлена в останалата част, в която РА е потвърден с Решение № 571/30.04.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП относно непризнатите данъчни амортизации, начислени за актива „Търговска марка“, а именно в частта на непризнати данъчни амортизации за периода 01.01. - 31.12.2011 г. върху актива „Търговска марка“ в размер на 77 157 493,50 лв. и съответната лихва за просрочие върху допълнително определения в тази връзка корпоративен данък за периода 01.01.2011 – 31.12.2011 г. в размер на 7 715 749,35 лв., както и в частта на постановения отказ за възстановяване на начисления и удържан данък върху доходите по чл. 195 от ЗКПО за 2012 г. в размер на 4 408,41 лв. и начислени лихви за забава в размер на 10 760,75 лв.

С искане от [фирма] за допълване на решението в частта за разноските, АССГ се е произнесъл с Определение № 9787 от 13.12.2019 г., съгласно което е допълнено Решение № 5291/05.08.2019 г. в частта му за разноските.

Върховният административен съд е разгледал касационната жалба на [фирма], след което с Решение № 7510 от 16.06.2020 г. по адм. дело № 2904/2020 г. ВАС е отменил Решение № 5291 от 05.08.2019 г., постановено по адм.д. № 5834/2018 г. на Административен съд София - град, в частта, с която с отхвърлена жалбата на [фирма] срещу РА № Р- 29002917004655-091-001/24.01.2018 г., в частта за

допълнително установен корпоративен данък за периода 01.01. - 31.12.2011 г. за довносяне в размер на 7 715 749,35 лв., ведно със съответните лихви, в резултат на непризнати данъчни амортизации, начислени за актива „Търговска марка“ в размер на 77 157 493,50 лв. и вместо него с постановил, че отменя РА № Р-29002917004655-091-001/24.01.2018 г. в частта за допълнително установен корпоративен данък на [фирма] за периода 01.01. - 31.12.2011 г. за довносяне в размер на 7 715 749,35 лв. ведно със съответните лихви, в резултат на непризнати данъчни амортизации, начислени за актива „Търговска марка“ в размер на 77 157 493,50 лв. Оставил е в сила Решение № 5291 от 05.08.2019 г., постановено по адм.д, № 5834/2018 г. на Административен съд София-град в останалата му част, в която е постановен отказ за възстановяване на данък по чл. 195 от ЗКПО за период 01.01. – 31.12.2012 г. в размер на 4 408,40 лв. и начислени лихви за забава в размер на 10 760,75 лв. Отменил е Определение № 9787/13.12.2019 г. на Административен съд София - град, в частта с която [фирма], е осъдено да заплати на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" - [населено място] при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 41 819,20 лв.

Съгласно Решението на ВАС, Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" - [населено място] при ЦУ на НАП е осъдена да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата от 96 498,44 лева, представляваща разноски за двете съдебни инстанции.

На 20.02.2018 г., [фирма] в качеството си на обслужваща банка на Дружеството е издало банкова гаранция с референтен номер 48-8524 за сумата от 15 140 000,00 (петнадесет милиона сто и четиридесет хиляди) лева във връзка с гарантирането на данъчни задължения на [фирма], установени с РА № Р-29002917004655-091-001/24.01.2018 г. и с цел спиране на изпълнението от съда предвид установения ред съгл. чл. 157 от ДОПК.

На 27.05.2020 г., [фирма] е издала втора банкова гаранция с референтен номер 48-9930, за сумата 247 000,00 (двеста четиридесет и седем хиляди) лева, обезпечаваща допълнително начислени лихви за забава във връзка с данъчните задължения на [фирма] установени с Ревизионния акт.

За общия размер на понесените разходи във връзка с предоставянето на посоченото обезпечение под формата на банкови гаранции свидетелства издаденото от Банката Удостоверение от 24.06.2020 г. Видно от последното за периода от 20.02.2018 г. до 27.05.2020 г., [фирма] е направило разходи в общ размер на 280 682,25 лв. във връзка с гарантиране на данъчни задължения установени с Ревизионен акт.

На 20.02.2018 г. [фирма] в качеството си на обслужваща банка на Дружеството с издало банкова гаранция с референтен номер 961DGI1180500N6X във връзка с гарантирането на данъчни задължения на [фирма], установени с РА № Р-29002917004655-091-001/24.01.2018 г. и с цел спиране на изпълнението от съда предвид установения ред съгл. чл. 157 от ДОПК.

На 10.01.2020 г., [фирма] е издала и банкова гаранция с референтен номер 961DGI1200071501, обезпечаваща допълнително начислени лихви за забава във връзка с данъчните задължения на дружеството установени с Ревизионния акт.

От страна на [фирма] били издадени още: банкова гаранция с референтен номер 961DGI1200570502 от 27.02.2020 г. и банкова гаранция с референтен номер 961DGI1200840010 от 26.03.2020 г.

За общия размер на понесените разходи във връзка с предоставянето на посоченото

обезпечение под формата на банкови гаранции свидетелства издаденото от Банката Удостоверение с Изх. № 0737-64-006200/26.06.2020 г.. Вид но от последното за периода от 19.02.2018 г. до 27.05.2020 г., [фирма] е направило разходи в общ размер на 187 999,41 лв. във връзка с гарантиране на данъчни задължения установени е Ревизионен акт.

На 04.12.2015 г. между ищеца като кредитополучател и Р. /Б./ ЕАД е сключен договор за банков кредит в размер на 5 000 000 лв., който ще бъде ползван за обезпечаване на многократното издаване на банкови гаранции и многократно откриване на акредитиви, които банката ще издава/ открива във валутата на кредита по нареждане на кредитополучателя в полза на посочени от последния трети лица. Според банкова референция от 29.06.2020 г. по силата на договора от ищеца са направени разходи в размер на 5 904,48 лв.;

С писмо за наемане на данъчни услуги от 29.01.2013 г., се потвърждава ангажиментът на [фирма] да предоставя данъчни услуги на ищеца с тогавашна фирма [фирма]. В обхвата им са включени съвети относно текущата данъчна проверка, съдействие на М. да изготви отговорите на въпросите до данъчните власти въз основа на предоставените от дружеството данни за съответния доставчик на услугата „Т. А.“ АГ. Съгласно общите бележки на писмото потенциалните проблеми, които могат да възникнат по отношение на искането на данъчните органи са съсредоточени върху доказването на справедливия пазарен размер на възнаграждението, разпределяно на М. по договор за управление, сключен с „Т. А.“ АГ. Данъчните съвети съгласно съдържанието на писмото ще се състоят в подпомагане събирането на информация чрез комуникиране и направляване на австрийския екип при предоставянето на съответната искана информация, анализиране на структурата на разходите, натрупани от австрийските доставчици на услуги за периода 2006 – 2011 г. и логиката на тяхното разпределение/неразпределение за дружествата от групата, анализиране на ключовете за разпределение и цялостната политика за разпределение на разходите на групата, прилагана в периода 2006 – 2011 г. от гледна точка на изискванията и насоките на българското трансферно ценообразуване, съдействие за изготвяне на отговорите до данъчните органи въз основа на обяснения и подкрепящата документация, предоставена от М. и „Т. А.“ АГ, събиране на предоставената документация, така че тя да се използва като доказателство за изготвяне на отговора, преглеждане на проекта с обясненията, разчетите и другите резултати за данъчните органи, подготвени от екипа на М.. Така очертаните услуги са на стойност 26 247,24 лв. (без ДДС) - фактура № [ЕГН] от 30.04.2013 г., по която е извършено плащане на 17.05.2013 г.

С писмо за ангажимент за данъчни услуги от 3.02.2014 г. се потвърждава задължението на [фирма] да предостави данъчни услуги на [фирма]. Отразено е, че М. е получило предварителен данъчен ревизионен доклад № 1400022/11.02.2014 г., издаден по отношение на финансовите задължения, оценени съгласно разпоредбите на ЗКПО за периода, приключил на 31 декември 2007 г. Обхватът на услугите съгласно писмото е данъчно съдействие във връзка с данъчния одит за периода, приключил на 31 декември 2007 г.; изготвяне на аргументи и проект на възражение срещу констатациите на ревизионен доклад № 1400022/11.02.2014 г., изготвяне на аргументи и проект на жалба срещу окончателния данъчен ревизионен акт, изготвяне на аргументи срещу решението на по-висшите данъчни органи, издадено в резултат на обжалването на данъчния ревизионен акт, изготвяне на аргументи срещу решението на първоинстанционния съд, участие в срещи и дискусии. За извършените услуги са

издадени фактури № [ЕГН] от 13.03.2015 г. на стойност 55 076,17 лв. (без ДДС), № [ЕГН] от 30.09.2014 г. на стойност 38 940,58 лв. (без ДДС), № [ЕГН] на стойност 23 822,01 лв. (без ДДС) и № [ЕГН] от 19.05.2014 г. на стойност 12 478,20 лв. (без ДДС). Сумите по фактурите са наредени по банков път - преводно нареждане от 09.04.2015 г. за 66 091,40 лв., преводно нареждане от 09.10.2014 г. за 50 014,49 лв., преводно нареждане от 17.06.2014 г. за 14 973,84 лв. и от 12.06.2014 г. за 28 586,41 лв.

С писмо за наемане относно договорени процедури от 14.04.2014 г. [фирма] потвърждава, че ще извърши процедурите, посочени в раздел „договорени процедури“, изразяващи се в планиране на срещи на [фирма] и други консултанти, проучване на националното законодателство, МСФО и друга професионална литература, проучване на кореспонденцията с данъчните власти, включително предишни писма относно сделки от 2004 – 2005 г., както и данъчните актове по отношение на корпоративното подоходно облагане към 31.12.2005 г., изготвяне на доклад, включително заключения относно приложимите международни счетоводни стандарти в България за периода 2004 – 2006 г. и правата на дружеството да признава нематериални активи като клиентска база и търговска марка съгласно приложимите международни счетоводни стандарти в България по време на двете бизнес комбинации. Сроковете на ангажимента са определени на два етапа – етап 1 до 22 април 2014 г. и етап 2 до 10 май 2014 г. В доклад от 15.05.2014 г. са изложени приложими счетоводни принципи за извършените сделки през 2004 г. и 2005 г. и е изведено заключение, че дружеството правилно е признало нематериални активи, включително клиентска база и търговска марка. За извършените услуги е издадена фактура № [ЕГН] от 14.05.2014 г. на стойност 31 782,24 лв. (без ДДС) и преводно нареждане от 12.06.2014 г. за сумата от 38 138,69 лв.

Писмо за наемане на консултантски услуги от 08.04.2014 г., потвърждава ангажимента на [фирма] за предоставяне на консултантски услуги на [фирма] във връзка със счетоводното третиране на две бизнескомбинации. Първата бизнескомбинация е свързана с обстоятелството, че на 6 юли 2004 г. [фирма] придобива 100% от акционерния капитал на [фирма], като при придобиването на нетните активи на [фирма], [фирма] признава репутация в размер на разликата между покупната цена и придобитите нетни активи на [фирма]. На 3 септември 2004 г., [фирма] се влива в [фирма], което впоследствие се преименува на [фирма], като това дружество е правопреемник на [фирма]. Към 30 септември 2004г. репутацията е определена условно, тъй като не е направено разпределение по справедлива пазарна стойност на придобитите активи и пасиви. В рамките на разрешения 12-месечен период след придобиването и след получен доклад за справедлива

пазарна оценка е извършено разпределение на справедливата пазарна стойност на придобитите активи и пасиви. В резултат на това стойността на репутацията е коригирана (намалена) съответно. Направени са и корекции в стойността на съществуващите материални и нематериални активи и пасиви, като значителна част от стойността на първоначално призната репутация е била разпределена на два нови актива, признати в резултат на бизнес комбинациите клиентска база и търговско име. Втората бизнескомбинация е свързана с обстоятелството, че на 12 юли 2005 г. ТАГ – Тел придобива 100% от акционерния капитал на [фирма], като съгласно разпоредбите на МФСО 3 в рамките на разрешения 12-месечен период първоначално определената репутация е била приписана на идентифицираните активи, пасиви и условни задължения въз основа на независима оценка. На 1 ноември 2005 г. [фирма] се влива в [фирма]. [фирма] престава да съществува, а [фирма] е преименувано на [фирма]. При второто сливане са били направени и някои корекции в стойността на активите в самостоятелните сметки на продължаващата да съществува компания, като една от основните корекции е увеличаването на стойността на репутацията, за да се отразят последствията от второто придобиване. За извършените услуги е представен доклад от за счетоводен съвет, изготвен на 19.05.2014 г., в който са дадени отговори на поставените въпроси, кои са приложимите МСС в България за периода 2004 – 2006 г. и има ли дружеството право да признава нематериални активи като клиентска база и търговска марка. Приложени са фактура № [ЕГН] от 20.05.2014 г. на стойност 10 757,07 лв. (без ДДС) и преводно нареждане от 30.05.2014 г. за сумата от 12 908,48 лв.

За консултантски услуги с цена в размер на 10 000 евро без ДДС е представено споразумение с [фирма], имащо за цел предоставяне на услуги, свързани със счетоводно съдействие в сферата на тълкуването на счетоводни стандарти и практики, идентифициране на съответните съществуващи авторитетни насоки или литература, вземане на становище по предварително поставени въпроси. Счетоводното съдействие е по въпросите какви са били приложимите международни стандарти, формиращи законовата рамка на отчетност в България в периода 2004 – 2006 г. и допустимо ли е да се признаят нематериални активи, като например клиентска база и търговска марка в бизнес комбинация. За резултатите от услугата е представен отговор от 30.04.2014 г., в който се посочва кои са приложимите счетоводни стандарти за финансово отчитане в България за периода 2004 – 2006 г. и позволено ли е да се признават нематериални активи като клиентска база и търговска марка при бизнес комбинации. Приложена е фактура № [ЕГН]/30.04.2014 г. на

стойност 19 558,30 лв. (без ДДС) и предмет услуга съгласно договор. Във връзка със заплатени консултантски услуги в размер на 10 000 евро е представено писмо за наемане от 31 март 2014 г., с което се потвърждава ангажимента на [фирма] към [фирма] относно предоставянето на счетоводни консултации. Услугите се изразяват в разбирането на консултанта за приложимите международни счетоводни стандарти в България за периода 2004 – 2006 г. по отношение на сделките, извършени през този период, потвърждение на това дали дружеството има право да признае нематериални активи като клиентска база и търговска марка съгласно приложимите международни счетоводни стандарти в България по време на двете бизнес комбинации. За резултатите от възложените консултантски услуги е приложено писмо със счетоводни съвети от 30.04.2014 г. В същото е посочено, че е даден отговор на въпросите, кои са приложимите счетоводни стандарти за финансово отчитане в България за периода 2004 – 2006 г. и позволено ли е да се признават нематериални активи като клиентска база и търговска марка при бизнес комбинации. Представени са фактура № [ЕГН] от 15.04.2014 г. на стойност 9779,15 лв. (без ДДС) и фактура № [ЕГН] от 11.04.2014 г. на стойност 9779,15 лв. Към фактурите е приложено преводно нареждане от 13.05.2014 г. за сумата от 11 734, 98 лв.

За правни услуги с цена в размер на 40 050 евро без ДДС е представен договор от 11.05.2015 г. със [фирма]. Предметът на договора е посочен в чл.1 и обхваща 1) участие в екипа по изготвяне на ефективна защита в съдебното производство по адм.д. № 104/2015 г. във връзка с ревизионното производство по данъчен ревизионен акт №[ЕИК]/07.05.2014 г., 2) предоставяне на аргументирани писмени становища, доклади, анализи и други експертни консултации по предмета и прилагането на ДОПК във връзка с открито данъчно производство по Заповед № 1400033/17.02.2014 г., 1400152/15.05.2014 г., 1400215/11.07.2014 г., Р-29-1400033-020-006/17.03.2015 г., обхващащо периода от 01.01.2008 г. до 31.12.2008 г., 3) предоставяне на консултации, анализи и писмени становища по предмета и прилагането на ДОПК във връзка с открито данъчно ревизионно производство по заповед № Р-29002915001750, обхващащо периода 01.01. - 31.12.2009 г., Р-29002915001791-020-001/20.03.2015 г., обхващащо периода 01.01. - 31.12.2010 г., по отношение на данъчното третиране на двата спорни актива търговска марка и клиентска база, като услугите по тази точка се предоставят както по време на ревизионното производство, така и в съответните производства при евентуалното обжалване на ревизионния акт по административен и съдебен ред. За услугите по т. 1) е предвидено

възнаграждение в размер на левовата равностойност на 40 050 евро. За услугите по т. 2) е предвидено възнаграждение само в случай на издаден данъчен ревизионен акт за периода 01.01. - 31.12.2008 г., отнасящ се до данъчното третиране на нематериални дълготрайни активи – търговска марка и клиентска база, и последваща жалба на възложителя – при постигнато окончателно положително решение на съответния административен орган в полза на възложителя или при постигнато окончателно положително съдебно решение на втора инстанция от възложителя след обжалване по съдебен ред. За услугите по т. 3) в случай на издадени ревизионни актове за периода 01.01. - 31.12.2009 г. и за периода 01.01. - 31.12.2012 г., отнасящи се до данъчното третиране на нематериални дълготрайни активи (търговска марка и клиентска база) е предвидено възнаграждение само при постигнати окончателни положителни решения на съответния административен орган в полза на възложителя след обжалване на ревизионния акт по административен ред (ако решенията са положителни за целия размер на единия или на двата актива), или при постигнати окончателни положителни съдебни решения на втора инстанция в полза на възложителя след обжалване по съдебен ред на всеки един ревизионен акт – 1.5% от признатия потенциален материален интерес. В чл. 2.1.2 е предвидено допълнително възнаграждение за услугите по т. 1 при постигнато окончателно положително съдебно решение на втора инстанция по ревизионен акт №[ЕИК]/07.05.2014 г. – 1.5% от признатия материален интерес. Подобно възнаграждение е предвидено и за случаите на постигнато окончателно положително решение по ревизионните актове, с които се определят задължения за периодите 2008 г., 2009 г., съответно 2010 – 2012 г. С допълнително споразумение е договорено допълнително възнаграждение в размер на 20 000 евро без ДДС, като е посочено, че същото е част от възнаграждението по т. 2 от договора и ще бъде приспаданото от него (това възнаграждение е изплатено по фактура № 1512 от 11.12.2015 г.).

На 10.12.2015 г., между [фирма] и [фирма] е сключено допълнително споразумение № 1 от 10.12.2015 г., съдържащо волята на страните за промяна в предмета и възнаграждението, а именно уговорено е консултантът да изготви пълен сравнителен анализ на практиките във връзка с амортизиране на търговска марка и клиентска база, съотнесено към периода 2008 – 2011, независимо че за тези периоди производството към момента е спряно. За предоставените услуги е договорено възнаграждение в размер на 20 000 евро без ДДС, което ще бъде приспаданото от възнаграждението, уговорено в договор от 11.05.2015 г.

По делото са изслушани и приети, съдебно-икономическа експертиза и

допълнителна такава, изготвени от вещото лице, която съдът кредитира като компетентно и обективно изготвени, даващи подробен отговор на поставените въпроси. Проверените от вещото лице в счетоводството на [фирма] документи са представени по делото под опис.

Експертизите съдържат подробен анализ и описание на всички заплатени от ищеца възнаграждения за банкови комисионни, консултантски и правни услуги.

Според заключението на ССЧЕ, изготвено въз основа на писмените доказателства по делото, но и на допълнително предоставени от счетоводството на ищеца такива, във връзка с обезпечаване на задълженията по РА № Р-29002917004655-091-001/24.01.2018 г. от дружеството са сключени договори за банкови гаранции с [фирма], [фирма], [фирма]. Разноските във връзка с предоставените банкови гаранции възлизат на 478371,14 лв.

В случай, че Дружеството беше предоставило обезпечение в пари в размер на 31 215 686,57 лева за период от 27 месеца вместо безусловна и неотменима банкова гаранция, то тези средства ще повлияят върху размера на нетния оборотен капитал, с което същото ще има право да оперира. Нетния оборотен капитал е разликата между размера на краткотрайните активи и краткосрочните задължения и същия представлява показател, относно ликвидността и ефективността на едно дружество, като с колкото повече оборотен капитал разполага едно дружество, толкова по-малко финансови затруднения ще изпита същото при своята дейност.

В случай, че посочената сума пари е блокирана, то дружеството ще има отрицателен оборотен капитал, което ще доведе до финансови затруднения - ще започне да бави плащането на задължения към свои доставчици, персонал, задължения за данъци и осигуровки, което от своя страна ще доведе до търсене на допълнителен финансов ресурс за поддържането на нормалното му функциониране.

Изводът в заключението е, че дружеството не е било в състояние да предостави обезпечение в размер на 23 095 069,78 лв. въпреки наличните парични средства, тъй като те са били необходими за осъществяване на неговата обичайна търговска дейност.

Вещото лице е представило обобщена информация за това какви биха били разходите по ползване на кредит от [фирма] в размер на 23 095 069,78 лева за срок от 24.01.2018 г. до 16.06.2020 г.

При тази фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Искът е процесуално допустим, твърдят се имуществени вреди от частично отменен ревизионен акт, издаден от орган, принадлежащ към структурата на ответника. Спазена е разпоредбата на чл.205 от АПК, съгласно която искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен РА са причинени вредите. В случая това е Националната агенция по приходите, която по силата на чл. 2, ал. 2 от ЗНАП е юридическото лице на бюджетна издръжка.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на приходната администрация, предвидена в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл.17, ал.6 ДОПК, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав:

1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие;
2. имуществени или неимуществени вреди и
3. пряка причинна връзка между тях.

Отговорността е безвиновна - съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от чл. 154, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

Първата предпоставка от фактическия състав на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ е налице – РА № Р-29002917004655-091-001/24.01.2018 г. е частично отменен като незаконосъобразен с влязло в сила на 16.06.2020 г. решение на ВАС по адм. дело № 2904/2020 г.

Вторият елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е наличие на вреда. Ищецът твърди, че от частично отменения

ревизионен акт са му причинени имуществени вреди, които се изразявали в изплатени разходи по договори за учредяване на банкови гаранции и възнаграждения по договори за консултантски услуги. Безспорно патримониумът на ищеца е намалял с исковата сума и за него е налице имуществена загуба в сочения размер.

Спорът по делото е установява ли се третата предпоставка – пряка причинно-следствена връзка между твърдяните от ищеца вреди и частично незаконосъобразен административен акт по всяка от двете категории имуществени загуби.

В съдебната практика е безпротиворечиво възприето доктриналното разбиране, че причинната връзка е обективен признак, защото съществува в обективната действителност независимо от желанията и волята на отделните лица, включително на извършителя на правонарушението/издателя на незаконосъобразния административен акт/. Причинната връзка е едностранна и необходима. Едностранна е, защото само неправомерното поведение трябва да причинява вредата, но не и обратното. Необходима е, защото винаги след проявлението на неправомерното поведение се проявява вредата. Необходимо е вредата да е “пряка и непосредствена последица” от противоправното поведение, което приложимо по отношение на причинната връзка при всички видове правонарушения /деликт, договорно неизпълнение, административно нарушение, престъпление/. Прекият и непосредствен характер е присъща черта на причинната връзка. Противоправното поведение изпълнява ролята на необходимо условие, без което вредата не би се проявила. Причинната връзка между противоправното поведение и вредата като факт от действителността трябва да бъде доказана във всеки конкретен казус. Доказването на причинната връзка е в тежест на ищеца.

Разноски по издаване и поддържане на банкови гаранции:

По силата на чл. 209, ал. 1, т. 2 ДОПК и чл. 153, ал. 1 от Кодекса ревизионният акт подлежи на предварително изпълнение независимо дали е обжалван. Към датата на издаването си – 24.01.2018 г. РА № Р-29002917004655-091-001 е изпълнително основание и ищецът е длъжник за установените с него задължения в тяхната цялост. Възможностите за спиране на изпълнението на ревизионния акт се съдържат в разпоредбите на чл. 153, ал. 2-7 ДОПК – компетентен орган е този по чл. 152, ал. 2 ДОПК. Спиране на изпълнението се извършва се по искане на жалбоподателя въз основа на доказателства за направено обезпечение в размера на главницата и лихвите към датата на подаване на искането, а в случаите, когато не е наложено обезпечение, искането трябва да съдържа предложение за обезпечение в същия размер.

Задължение за спиране на изпълнението възниква за решаващия орган само в три хипотези – чл. 153, ал. 4 ДОПК: ако представеното обезпечение е в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа и е в горепосочения размер. В останалите случаи решаващият орган е овластен да извърши преценка на представеното, съответно наложено обезпечение и може да спре изпълнението, като задължи компетентния публичен изпълнител да наложи обезпечителни мерки върху предложеното като обезпечение имущество. Следователно разграничават се две /групи/ предпоставки, при които административният решаващ орган/ съдът, може да постанови спиране на изпълнението на РА: първата е когато обезпечението е в пари, в безусловна и неотменяема банкова гаранция или в държавни ценни книжа и втората, при която съобразно предложеното обезпечение компетентният орган /съдът/ извършват преценка дали по състав, стойност и ликвидност предложеното като обезпечение имущество е съответно на размера на задължението като съвкупност от главница и лихви.

В разглеждания случай, дружеството-ищец безспорно е направило своя избор да предложи на органа банкова гаранция. Но този негов избор, както се посочи, е ограничен до три хипотези – или да плати задължението /пари/, или да поиска банка да гарантира изплащането му пред приходната администрация, или да предостави държавни ценни книжа. Нещо повече – изборът на задълженото по РА лице не може да се реализира без участието на насрещен орган – решаващ административен или съд. Поради това концепцията за свобода на избора на засегнатия от /частично/ незаконосъобразен административен акт субект дали да плати задължението по него или да го обезпечи /но само по един от трите способа, един от който е отново пари/ не може да бъде подкрепена. Обратна теза не произтича от напълно идентичните мотиви на СЕС (решение на Съда от 13 декември 2018 г. по съединени дела С-138/17 и С-146/17, решение на Съда от 28 февруари 2013 г. по дело С-460/09, решение на Съда от 15 октомври 2019 г. по съединени дела С-447/17 и С-479/17, решение на Съда от 13 декември 2018 г. по дело С-150/17, решение на Съда от 13 декември 2018 г. по съединени дела С-174/17 и С-222/17, решение на Съда от 10 януари 2017 г. по дело Т-577/14). Касае се за производства по чл.340 ДФЕС, в мотивите по чиито решения Съдът е приел, че когато решение, налагащо заплащането на глоба се придружава от възможност за учредяване на гаранция, предназначена да обезпечи това плащане и лихвата за забава, докато се изчаква изходът от производството по обжалване на това решение, вредата, изразяваща се в разходите във връзка с гаранцията, произтича не от това решение, а от

самия избор на заинтересованото лице да учреди гаранция, а не да изпълни незабавно решението задължението за връщане. Разгледаните в горепосочените дела пред СЕС факти се различават от тези, установени в настоящото производство – претендира се обезщетение за вреди, за които се твърди, че са настъпили в резултат на решения на Комисията за връщане на субсидии и за налагане на глоба, които изцяло се различават като правен ефект спрямо ревизионния акт, с който са установени допълнителни данъчни задължения на ищеца. Освен това ищците в производствата пред СЕС, респ. пред Общия съд, обосновават настъпването на част от твърдените вреди с разглеждане на жалбите срещу актовете на ЕК от Общия съд извън разумния срок, които твърдения са отчетени от СЕС при преценката за наличие на пряка причинна връзка между вредите и незаконосъобразните актове. Така в т. 31 от решение от 13 декември 2018 г. по съединени дела С-138/17 и С-146/17, СЕС посочва, че нарушението на разумния срок за произнасяне по дела Т-72/06 и Т-79/06 не може да бъде основната причина за настъпване на вредата, претърпяна от G. поради плащането на разноските по банковата гаранция през периода след надхвърляне на този срок. Подобни твърдения в настоящото производство не са наведени. Доведено до край, разбирането на ответника, че ищецът не е ограничен в преценката си дали да плати задължението или да предложи друг вид обезпечение, би означавало реципрочно, че ако задълженият субект избере да плати задължението вместо да го обезпечи, той би бил лишен от право на обезвреда. В подкрепа на извода е реш. по адм. дело № 7534/2019 г. на ВАС, постановено по сходен случай „законодателят е дал възможност за избор при обезпечаване на вземането. Макар, че разпоредбата на чл. 121а, ал. 3 от ДОПК дава възможност на избор, тя по същество ограничава това право до две хипотези – пари или безусловна и неотменяема банкова гаранция. В този смисъл дружеството е ограничено от нормите на закона, какво обезпечение да предложи за замяна и изборът му да представи банкова гаранция не може да се приеме като злоупотреба с права“. В същия смисъл и решението по адм. дело № 3929/2018 г. на ВАС.

Не се споделя от настоящия съдебен състав становището на ответника, че НАП не следва да отговаря по реда на ЗОДОВ, тъй като банковата гаранция представлява двустранна сделка, в която НАП не е участвала и не е могла да изрази становище. Размерът на претърпените имуществени вреди се определя въз основа на ангажираните доказателства, а не съобразно волята и преценката на ответника. Същевременно по делото не са ангажирани доказателства, че разходите по банковата гаранция са

договорени недобросъвестно или че е налице различие от пазарните равнища на този вид разноски.

В допълнение на гореизложеното, следва да се посочи, че останалите хипотези, при наличие на които ДОПК допуска спиране на изпълнението на РА не задължават компетентния орган да постанови такова спиране. Както правилно се посочва от ответника, съдът в настоящото производство не е оправомощен да контролира целесъобразността на предложеното от ищеца обезпечение. В този смисъл ненужно е обсъждането на възможността за налагане на друг вид обезпечение, съответно на размера на разходите за всеки вид обезпечение. След като законодателят е предоставил правото на длъжника да избере коя обезпечителна мярка да предложи, то следва че е предоставил възможност да действа по целесъобразност и според търговските си интереси, които не подлежат на прценка в настоящото производство.

По тези съображения съдът приема, че е налице пряка причинно-следствена връзка между установените вреди и частично незаконосъобразния РА – направени са разходи за банкова гаранция за спиране изпълнението на РА, отменен частично по съдебен ред, което е една от трите императивно предвидени от закона предпоставки за спиране изпълнението на акта. Налице е намаляване на имуществото на ищеца, което е пряка последица от частично незаконосъобразния акт, тъй като посочените разходи не биха били направени, в случай че РА не бе издаден. Поради това и пропорционално на размера на отменената част на РА, относно установените задължения в резултат на непризнати амортизации за клиентска база, представляваща 99,95 % от общия размер на установените задължения в резултат на непризнати амортизации за клиентска база и търговска марка, и съобразно размера на разходите за издаване и поддържане на банкови гаранции, е дължимо обезщетение в размер на 474 348,85 лева. /99,95 % от 474 586,14 лева/

Разходи за консултантски услуги:

Възражението на ответника за недопустимост на производството в тази част не се възприема от съда: Съгласно чл. 126, ал. 1 от ГПК, когато в един и същи съд или в различни съдилища има висящи дела между същите страни, на същото основание, и за същото искане, по-късно заведеното дело се прекратява служебно от съда. Смисълът на посочената правна норма е с оглед установяване на принципа на непререшаемост на спора, регламентиран в чл. 299, ал. 1 от ГПК, съгласно който спор, разрешен с влязло в сила решение, не може да бъде пререшаван освен в случаите, когато законът разпорежда друго. По настоящето дело е предявен иск за обезщетение на вреди, произтичащи от частичната

отмяна на РА № Р-29002917004655-091-001/24.01.2018 г. По адм. дело № 2979/2019 г. е предявен иск за обезщетение на вреди, произтичащи от частичната отмяна на РА № Р-29-140033-091-001/9.09.2015 г. /постановено е решение от АССГ и понастоящем е висящо касационно производство/, по адм. дело № 1815/2019 г. на I отд., 10 състав се претендират вреди от частично отменения РА № 290002915001750-091-001/17.10.2016 г. /постановено е решение от АССГ и понастоящем е висящо касационно производство/, а по адм. дело № 13465/2018 г. на I отд., 3 състав се претендират вреди от частично отменения РА № Р-291400022/7.05.2014 г. /производството по този спор също не е приключило с влязъл в сила съдебен акт/. Право на ищеца е да избере кои фактически основания да включи в исковата си претенция за обосноваване на вреди от три различни административни акта. Дали настъпването им е установено, е част от преценката по съществуващото на спора в рамките на отделните иски производства.

Съдът намира, че намаляването на имуществото на ищеца с разходите за консултантски услуги, оказани от одиторски и адвокатски дружества, съответно от адвокат, не се намират в пряка причинна обусловеност с частично отменения ревизионен акт, тъй като не са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, поради две съображения:

1. *Неотносимост на услугите към частично отменения ревизионен акт*

Договорите за консултантски услуги конкретно в частта им предмет и обхват са разгледани подробно във фактическата част от решението – така писмо за наемане на данъчни услуги от 29 януари 2013 г., с което се потвърждава ангажимента на [фирма] да предоставя данъчни услуги на [фирма] с обхват данъчни съвети относно „текущата данъчна проверка“, но, както бе посочено, процесната ревизия е възложена на 14.02.2014 г. Съгласно общите бележки на писмото, потенциалните проблеми, които могат да възникнат по отношение на искането на данъчните органи са съсредоточени върху доказването на справедливия пазарен размер на възнаграждението, разпределяно на М. по договор за управление, сключен с „Т. А.“ АГ. Спор с такъв предмет не е възникнал по повод на РА № Р-29002917004655-091-001/24.01.2018 г. Идентично, според писмо за ангажимент за данъчни услуги от 3 февруари 2014 г. [фирма] поема задължението да предостави данъчни услуги на [фирма] във връзка с „предварителен данъчен ревизионен доклад № 1400022/11.02.2014 г., очевидно неотносим към ревизионния акт, от чиято частична отмяна се претендират разглежданите вреди.

Аналогични са и съображенията за неотноситимост на разходите за извършени услуги от Одиторско дружество „З. и партньори“, от съдържанието на договорите с което дружество е ясно, че в обхвата им са включени проблеми, възникнали от издаването на различни от процесния ревизионни актове за други данъчни периоди. Предметът на договорите, сключени със [фирма] е преглед и анализ на документацията, свързана с ревизионно производство по издаден ДРА №[ЕИК]/07.05.2014 г. и изготвяне на становище по констатациите в цитирания РА; - 1) участие в екипа по изготвяне на ефективна защита в съдебното производство по адм.д. № 104/2015 г. във връзка с ревизионното производство по данъчен ревизионен акт №[ЕИК]/07.05.2014 г., 2) предоставяне на аргументирани писмени становища, доклади, анализи и други експертни консултации по предмета и прилагането на ДОПК във връзка с открито данъчно производство по заповеди № 1400033/17.02.2014 г., 1400152/15.05.2014 г., 1400215/11.07.2014 г., Р-29-1400033-020-006/17.03.2015 г., обхващащо периода от 01.01.2008 г. до 31.12.2008 г., 3) предоставяне на консултации, анализи и писмени становища по предмета и прилагането на ДОПК във връзка с открито данъчно ревизионно производство по заповед № Р-29002915001750, обхващащо периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г., Р-29002915001791-020-001/20.03.2015 г., обхващащо периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2010 г., по отношение на данъчното третиране на двата спорни актива - търговска марка и клиентска база, като услугите по тази точка се предоставят както по време на ревизионното производство, така и в съответните производства при евентуалното обжалване на ревизионния акт по административен и съдебен ред; - пълен сравнителен анализ на практиките във връзка с амортизиране на търговска марка и клиентска база, съотнесено към периода 2008 – 2011 г. От така изложеното се установява, че единствено дейностите по договора от 28.01.2015 г. и частично по договора от 11.05.2015 г. касаят процесния ревизионен акт, като за изпълнението им е представено становище от [фирма] относно ревизионно производство по РА №[ЕИК]/07.05.2014 г., в което се съдържа професионалното мнение по прилагането на ЗКПО за 2007 г. в конкретната фактическа ситуация по казуса. В останалата част, договорените дейности са свързани с последващи ревизионни производства, поради което и само на това основание следва да се приеме, че липсва причинна обусловеност между заплатените разходи за тези услуги и процесния частично незаконосъобразен акт. Наличието на договорени и платени правни услуги, при липсата на доказателства, че същите са използвани за осъществяване на защитата на дружеството и са спомогнали за отмяната на акта, не обосновава наличие на причинна

връзка между тези разходи и незаконосъобразността на РА.

2. *Дължимата грижа за управление на собствените дела*

Действително, по съдържанието си въпросите, чийто анализ е възложен на консултантските дружества, е идентично и касае третирането на нематериални активи, включително клиентска база и търговска марка за периода 2004 – 2006 г., както и съдействие в сферата на тълкуването на счетоводни стандарти и практики, приложими за посочените периоди. Изборът на [фирма] да ползва високоспециализирано съдействие при и по повод ревизионното производство, приключило с издаването на частично отменения ревизионен акт, е израз на дължимата грижа на търговеца за най-добрите му интереси и не се намира в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразния акт. В основната си част гореописаните консултантски услуги, касаят данъчни услуги, състоящи се в проучване и тълкуване на националното законодателство и МСФС, както и счетоводни съвети по идентични въпроси. Преценката за ангажиране на един или няколко данъчни консултанта или юридическо съдействие по идентични счетоводни въпроси и процесуални подходи, съответно разходите, които биха били реализирани за тези услуги, е изцяло в правомощията на управляващите органи на ищеца. Резултатите от тези услуги са имплементирани във формираната от дружеството процесуална позиция в административните и съдебни производства по оспорване на ревизионните актове. Това решение за подхода при ангажиране на услуги, свързани със съвети за счетоводното третиране на определени активи, респ. за защитата в хода на процесното ревизионно производство е резултат на суверенна преценка на дружеството и не произтича пряко от образуваното срещу дружеството ревизионно производство, респ. не може да обоснове отговорност за вреди от частично незаконосъобразния РА. Ангажирането на множество консултанти по данъчни въпроси, разглеждани в ревизионните производства срещу ищеца, сочи на активното участие на търговеца в тези производства и адекватен подход при защитата на интересите му, но не е типична, нормално настъпваща и необходима последица от частично незаконосъобразния акт.

По изложените съображения съдът приема, че предявеният иск за присъждане на обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди в резултат на частично незаконосъобразния РА № Р-29002917004655-091-001/24.01.2018 г. е частично основателен, поради което следва да бъде уважен за сумата от 474 348,85 лв., представляваща разходи на дружеството, направени за издаване и поддържане на банкови гаранции, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата

на подаване на исковата молба – 11.08.2020 г. до окончателното изплащане на сумата. В останалата част до пълния претендиран размер от 830 253,83 лв., искът следва да бъде отхвърлен.

В съответствие с чл. 81 ГПК е дължимо произнасяне по своевременно заявените от страните претенциите за **присъждане на разноски**:

Ищецът е направил разноски в общ размер на 22 378,10 лв., от които държавна такса 50 лв., възнаграждение на експертизи 566 лв. и платено адвокатско възнаграждение в размер на 21 762,10 лв. Възражението на ответника за прекомерност на платения адвокатски хонорар е основателно. Като съобрази фактическата и правна сложност на делото и обема на осъщественото процесуално представителство, както и минималния размер на адвокатското възнаграждение съгласно чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, настоящият съдебен състав на основание чл. 78, ал. 5 ГПК приема, че адвокатското възнаграждение следва да се определи в размер на 10 832,54 лева. Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца разноските в общ размер на 616,00 лв. и адвокатско възнаграждение, определено съобразно уважената част от исковата претенция, в размер на 6188,95 лева.

Съразмерно с отхвърлената част от иска в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 4 643,59 лева (четири хиляди шестстотин четиридесет и три цяло и петдесет и девет стотни), съгласно чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА, по иск с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата **474 348,85 лева** (четиристотин седемдесет и четири хиляди триста четиридесет и осем цяло и осемдесет и пет стотни), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от частично незаконосъобразния Ревизионен акт № Р-29002917004655-091-001/24.01.2018 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП - С., състоящи се в направени от ищеца разходи по

издаване и поддържане на банкови гаранции, заедно със законната лихва върху тази сума от датата на исковата молба – 11.08.2020 г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от **6804,95 лева** (шест хиляди и четири цяло и деветдесет и пет стотни), представляваща разноски по делото, като

ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част до пълния предявен размер от 830 253,83 лв., заедно със съответно претендираните лихви.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 4 643,59 лева (четири хиляди шестстотин четиридесет и три цяло и петдесет и девет стотни), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

***РЕШЕНИЕТО** може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на преписи.*

СЪДИЯ:

